

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Mart 2013 • No:60

Hoşnutsuz Olmak Yetmez! Bilinçli ve Örgütlü Olmalıyız!

Dünyada milyarlarca insanın tüm ihtiyaçlarını işçiler üretiyor. İşçilerin elinin değmediği ve alın terinin akmadığı ne var? Emek olmadan, emek maddeyi dönüştürüp biçim vermeden ne gökdelenler yükselir ne uçaklar uçar ne de fabrikalarda çarklar döner.

Zenginliği de ihtişamı da üreten işçiler. Fakat işçilerin yaşamı ne zengin ne de ihtişamlı. Ne büyük çelişki değil mi?

İşçi sınıfının önderlerinden birisi zamanında şöyle demişti: “Emek zenginler için gerçekten çok güzel şeyler yaratır, ama işçi için ürettiği yalnızca yoksunluktur.” Niye böyle?

Çünkü adına kapitalizm denen sömürü sisteminde üretim araçlarının özel mülkiyeti patronlara ait. Bu sistemde işçiler gece gündüz demeden çalışıyor, emek harcıyor, çok güzel şeyler üretiyor ama patronlar tüm üretilenlere el koyuyorlar.

İşçiye ise, bir sonraki gün çalışabilmek için karnını doyurmaya yetecek bir ücret düşüyor. Böyle bir sistemin

adil, eşitlikçi, mantıklı ve sürdürülebilir olduğunu patronlardan başka kim söyleyebilir? Patronlara kalırsa kapitalizm “herkese yararlı” bir sistem!

Fakat biz işçiler, patronların tüm bilinç çarptırmalarına, kapitalizmi “cici” göstermelerine rağmen bunun bir yalan olduğunu yaşamımızdan biliyoruz.

Kapitalizm işçilere ne vermektedir?

İşsizlik, yoksulluk, düşük ücretler, uzun ve yorucu çalışma koşulları, iş kazaları ve işçi ölümleri, hastalık, yetersiz eğitim, bezginlik vs.

İşçi-emekçi halk neden bunlara boyun eğsin, neden tüm zenginliğin bir avuç asalağın elinde toplanmasını

Zenginliği de ihtişamı da üreten işçiler. Fakat işçilerin yaşamı ne zengin ne de ihtişamlı. Ne büyük çelişki değil mi?

kabul etsin ki?

Aslında işçiler çalışma ve yaşama koşullarından son derece rahatsızlar. İşçiler, işyerlerinde ve dost sohbetlerinde şikâyetlerini dile getiriyor, yaşadıkları koşullardan hoşnut olmadıklarını ifade ediyorlar.

Şikâyetler, sızlanmalar, kahretmeler, çalışma ve yaşam koşullarına küfrederek tepki vermeler esasında işçilerin sömürü sisteminden ne kadar hoşnutsuz olduğunun bir göstergesidir.

Fakat hoşnutsuzluk örgütlü bir güce dönüşmediği müddetçe hiçbir şey ifade etmez. Ne zaman ki işçiler hoşnutsuzluklarını şikâyet etmenin ötesine taşırlar; bir araya gelme, birleşme ve bilinçlenme arayışına girerler, işte o vakit her şey değişir.

Henüz sızlanma bir örgütlenme iradesine dönüşmüş değil. Kuşkusuz bunda 12 Eylül 1980 askeri darbesinin çok büyük payı vardır.

Askeri faşist yönetim işçi sınıfının sendikalarına ve diğer kurumlarına ağır bir darbe vurdu, toplumu sindirdi, genç işçi kuşaklarına hakkını arama ve mücadele etme geleneğinin aktarılmasının önüne geçti.

Bu gibi büyük toplumsal yaraların etkisi ne yazık ki derin oluyor. İnsanların toplumsal davranışlarına ve günlük hayata kadar işleyen korku, kolayına sökülüp atılmıyor. Çeşitli nedenlerden ötürü bu durum Türkiye’de daha etkili olmuştur.

Kapitalizm, küresel ölçekte çok büyük bir kriz yaşıyor. Ekonomik kriz öylesine büyük ki, sistem içine girdiği krizden çıkamıyor. Patronlar sınıfı, kârlarını büyütme amacıyla krizin bedelini işçilere ödetmeye çalışıyor.

Ancak topluma sinen korku ve hak arama bilincinin zayıflaması sonsuza dek sürmez. Ağır çalışma ve zor yaşam koşulları işçileri canından bezdirmektedir. Dünden bugüne çok önemli mücadele deneyimleri yaşanmıştır ve yaşanmaktadır. Şu an işçiler arasındaki sızlanma ve hoşnutsuzluk hali, eninde sonunda örgütlenme ve kitlesel düzeyde mücadeleye dönüşecektir.

Yaşanan güncel örneklerle de baktığımızda görüyoruz ki, bir anda milyonlarca emekçi ayağa kalkabilmekte ve iktidarları alaşağı edebilmektedir.

Meselâ, Tunus’taki büyük halk isyanı, bir seyyar satıcının kendisini yakmasıyla başladı. İsyân hızla Mısır’a sıçradı ve her iki ülkede de 30 yıllık diktatörler devrildi.

İsyandan bir gün önce Tunus sokaklarında insanlara, “diktatörleri deviren bir isyan başlayacağı” söylenseydi kimse buna inanmaz ve hatta bunu söyleyenlere deli derlerdi. Ama oldu.

Çünkü emekçi halkın öfkesi öylesine birikti ki, küçük bir kıvılcım diktatörleri deviren büyük bir ateşi tutuşturmaya yetti.

Yunanistan’da yaşananlar ise bir başka örnektir. Patronlar krizin faturasını işçi-emekçilere kesince, ülkeyi saran çok büyük grevler başladı. Haklarına el konulmasına karşı çıkan işçi sınıfı, üretimi durdurup meydanlara indi ve parlamento binasını sardı. Siyasal kriz patlak verdiği için hükümet düştü. Yunanistan işçi sınıfının mücade-

lesi sürüyor.

Daha geçenlerde Bulgaristan ve Slovenya’da emekçilerin taleplerine kulak tıkayan hükümetler, işçilerin ayağa kalkması sonucunda istifa etmek zorunda kaldılar.

İspanya, İtalya ve Portekiz başta olmak üzere Avrupa işçi sınıfı krizin bedelini ödememek için mücadele veriyor. Hindistan’da on milyonlarca işçi hakları için greve gidiyor. Dünyanın dört bir köşesinden işçilerin kapitalizme karşı öfkesi yükseliyor.

Önümüzdeki dönemde dünya işçilerinin haksızlıklara, kemer sıkma programlarına ve aslında kapitalist sömürüye karşı mücadelesi devam edecek!

Kapitalizm, küresel ölçekte çok büyük bir kriz yaşıyor. Ekonomik kriz öylesine büyük ki, sistem içine girdiği krizden çıkamıyor. Patronlar sınıfı, kârlarını büyütme amacıyla krizin bedelini işçilere ödetmeye çalışıyor. İşçilerin çalışma saatleri uzatılıyor, sosyal güvenlik sistemi daraltılıyor, emeklilik yaşı uzatılıyor, ücretler düşürülüyor.

Ne var ki tüm bunlar, işçilerin öfkesini arttırıyor. İşçiler haklarını patronlara kaptırmamak için birleşerek, örgütlenerek grevler yapıyor, patronlara ve hükümetlere karşı mücadele ediyorlar.

Krizin ilk dalgası 2008-2009’da Türkiye’yi vurduğunda ekonomi %15 küçülmüş, tam bir milyon işçi işten atılmış ve işsiz sayısı 3,5 milyona çıkmıştı. Yani krizin bedeli biz işçilere çıkartılmıştı.

Türkiye dünya ekonomisinin dışında değildir. Ortadoğu’da süren savaşın ve dünyayı sarsan krizin etkisinin dışında kalmak mümkün değildir.

Peki, ne yapacağız o zaman?

Öncelikle, denizin derinlerinde meydana gelen depremin tsunamiye yol açacağını ve oluşan büyük dalgaların kıyıları vuracağını bilince çıkartmak gerekiyor. Bu durum bilince çıkartılmadan önlem alınamaz!

Önlem almak demek, döne döne vurguladığımız gibi patronlara karşı birleşmek ve bilinçlenmektir.

O halde artık korkuları, kaygıları bir kenara bırakalım! Sızlanmalarımızı ve şikâyetlerimizi örgütlenme iradesine dönüştürelim, kötü çalışma ve yaşama koşullarına karşı mücadeleye girişelim!

Bunun ilk adımı olarak da yaklaşmakta olan 1 Mayıs’a hazırlanalım. Ne kadar güçlü ve haklı olduğumuzu işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs’ta meydanlara çıkararak gösterelim! ■

“İş Çok, İşçi Yok”muş!

İşsizlik arttıkça, patronların ve hükümetin yalanları da artıyor. Bu ara sıkça duymaya başladık: “İş var, işçi yok”, “işçiler iş beğenmiyor!” Peki, gerçekte böyle mi?

Türkiyeli sanayiciler, geçtiğimiz Ekim ayında Ekonomi Bakanı ve aynı zamanda işadamı olan Zafer Çağlayan’a yabancı işçi sipariş etmişti. Kendi ülkelerinde savaştan, açlıktan, sefaletten kaçan, Türkiye’de en ağır ve pis işlerde uzun saatler boyunca sigortasız, güvencesiz, izbe koşullarda çok ucuza çalışan kaçak işçilerin çalışmasının yasallaşmasını “rica eden” patronların imdadına Çalışma Bakanı yetişmişti. Türkiye’de resmi rakamlara göre 2 milyon 600 bin işsiz olmasına rağmen, Çalışma Bakanı Faruk Çelik şöyle demişti: “İşsizlik yok, iş beğenme var, işçiler iş bulamıyorum dememeli.” Kendisi de bir patron olan Faruk Çelik’in tuzukuru ne de olsa. Patronlar ve onların temsilcileri ne işçilerin halinden anlar ne de işçilerin çıkarını düşünürler.

Aynı Faruk Çelik, geçen gün de çıkıp asgari ücretin yüksek olduğunu söylemedi mi? Bakana göre “800 lira büyük para!”, “İşçiler neden geçinmiyorlarmış ki?”. Eminiz ki, bu yazıyı okuyan işçi kardeşlerimiz gereken cevabı vereceklerdir!

“İş var işçi yok” yalanıyla patronların dile getirdiği, ucuz kaçak işçiliğin önünün açılması talebi hayata geçirilmiştir. Suriye’de savaştan ve ölümden kaçarak Türkiye’ye sığınan mültecilere göz diken patronların arzusu yasallaşmış oldu. Mart ayından itibaren çalışmaya başlayacağı söylenen 40 bin işçi, sömürücü patronlara emanet. Burada önemli bir noktanın altını çizmek isteriz: İşçi sınıfının uluslararası bir sınıf olduğuna inanan, işçilerin uluslararası birlik, dayanışma ve mücadelesini savunan işçiler

olarak, göçmen işçilerin Türkiye’de çalışmasına kesinlikle karşı değiliz. Bu göçmen işçilere hiçbir hak verilmeden düşük ücretlerle

İşsizlik yok, iş beğenme var, işçiler iş bulamıyorum dememeli.

800 lira büyük para!”, “İşçiler neden geçinmiyorlarmış ki?”

çalıştırılmalarına ve bu işçilerin diğer işçilerin ücretlerini aşağıya çekmek için kullanılmalarına karşıyız. Ama patronların ve hükümetin amacı, “iş var ama işçi yok” yalanıyla ucuz işçiliğin önünü açmaktır.

Sermaye politikacıları yalandan kimsenin ölmediğini iyi biliyorlar. Malûm, işsizlik büyüdükçe tepki de büyüyor.

İşçileri her yolla, işsizliğin genel bir sorun olmadığına inandırmak istiyorlar. Son müjde Başbakan Yardımcısından geldi. Ali Babacan, Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) işsizlik verilerini hesaplama yöntemini değiştireceğini açıkladı. TÜİK, iş bulmak isteyip de son birkaç aydır iş aramayan “ümidi kırık işsizler”i artık işsiz saymayacak, böylece işsizlik 1 puan düşecekmiş! 2014 itibarıyla son 1 ay iş aramaya “ümidi kırık işsiz” denecek. Uzun süre iş arayıp iş bulma inancını yitiren işsizler, işsizlik istatistiklerine eklenmeyecek. Böylece rakamlar düzeyinde işsizlik oranı düşecek! Sonra

da utanıp sıkılmadan çıkıp işsizliğin düştüğünü propaganda edecekler. İşçileri işsizliğe mahkûm eden, onların iş bulma ümidini kıran, bunalıma sokan, intihara, cinnete sürükleyen egemenlerin cibilliyeti budur işte!

İşsizlik korkusu ölümden beter! Kriz nedeniyle işsizlik korkusu yaşayan işçiler sigortasız, güvencesiz, güveniksiz, çok düşük ücretlere çalışmaya razı ediliyorlar. TÜİK raporlarına göre yaklaşık 9 milyon işçi kayıt dışı yani sigortasız çalışmaktadır. Taşeronluk sistemiyle işçilerin sosyal haklarına el konulmuş durumda. Düşük ücreti, sosyal hakların olmamasını, 12-14 saate varan uzun ve yorucu çalışma koşullarını kabul etmemek işçilerin hakkı değil mi? İşçilerin, patronların ve hükümetin dayattığı kölelik koşullarında çalışmayı reddetme ve sağlıklı koşullarda çalışmayı talep etme hakları yok mu?

Resmi rakamlara göre bile 2,5 milyondan fazla işsiz var. Sendikaların rakamlarına göre ise gerçekte işsiz sayısı 5 milyonu aşmaktadır. Bu işsizlerden birisi kölelik koşullarında iş bulduğunda ve bu şekilde çalışmayı kabul etmediğinde patronlar “gördünüz mü, işçiler iş beğenmiyor” yaftasını yapıştırıyor, işçileri psikolojik baskı altına alıyorlar. Bu şekilde, çalışan işçiler de baskı altına alınmakta ve her türlü dayatmayı kabul etmeleri istenmektedir.

Patronların ve hükümetin yalanını, hilesini hurdasını açığa çıkartacak ve işlevsiz kılacak olan işçilerin örgütlü gücüdür. İşçiler örgütlü ve bilinçli olurlarsa, bu tip yalanlara kanmaz ve kendi hakları için alnı ak, başı dik bir şekilde mücadele ederler. ■

“ Patronların ve hükümetin amacı, “iş var ama işçi yok” yalanıyla ucuz işçiliğin önünü açmaktır. ”

Mücadele Alanlarından

UID-DER DHL direnişini ziyaret etti

TÜMTİS'e üye oldukları için işten çıkarılan DHL işçilerinin direnişi kararlılıkla devam ediyor. UID-DER, direnişlerinin 260'uncu gününde Gebze'deki DHL işçilerine dayanışma ziyareti gerçekleştirdi. Petrol-İş üyesi Plascam işçilerinin de hazır buldukları ziyarette, UID-DER'li işçiler hazırladıkları yemekleri direnişçi işçilerin yardımıyla kardeşlik sofrasında sundular. UID-DER Müzik Grubu'nun ezgileri eşliğinde çekilen halaylar direniş alanını renklendirdi. TÜMTİS İstanbul Şube Sekreteri Ali Rıza Atik, içeride çalışan işçilere yönelik yaptığı konuşmada, DHL işçilerine patronların saldırıları karşısında dik durmaları çağrısı yaptı. Yetkisi olmayan Öz Taşıma-İş Sendikası'nın DHL işçilerinin örgütlenmesini baltalamaya çalıştığını anlattı. UID-DER temsilcisi ise şöyle konuştu: "Bizler UID-DER olarak işçilerin birliğini ve dayanışmasını örmek için yola çıktık. İşçiler arasında büyüyen kardeşlik ve dayanışma patronlara karşı yürüttüğümüz mücadelede en büyük gücümüzdür."

Zonguldak'ta katledilen madenciler anıldı

Genel Maden İşçileri Sendikası (GMİS), 1983'te TTK'ya bağlı Armutçuk Maden Ocağında hayatını kaybeden 103 işçi ile 3 Mart 1992'de Kozlu Maden Ocağında hayatını kaybeden 263 işçi için iş cinayetlerinin yıldönümlerinde anma etkinlikleri gerçekleştirdi. GMİS Genel Başkanı Eyüp Alabaş, yaptığı konuşmalarda, 165 yılda 5 bin madencinin hayatını kaybettiği TTK'ya bağlı madenlere, taşeron sisteminin girmesiyle faciaların yeniden yaşanmaya başladığını ifade etti. İş kazalarının önüne geçmek için madencilikten taşeron sisteminin kaldırılması gerektiğini vurguladı.

Star İnşaat taşeron işçileri sendika haklarını kabul ettirdiler

TTK'ya bağlı Kozlu maden ocağında gerçekleşen iş cinayetinde 8 arkadaşlarını kaybeden işçiler, sendika hakkı ve iş güvenliği önlemlerinin alınması talebiyle iş durdurdu ve taleplerini kabul ettirdiler. İşçilerin GMİS'te örgütlenmesinin ardından, inşaat şirketi olduğunu iddia eden Star İnşaat, sendikanın yetkisine itiraz etmişti. Taşeron şirket,

işçilerin kararlı duruşları karşısında 22 Şubatta itiraz davasından feragat etti. Şirketin feragat etmesinin ardından bir açıklama yapan GMİS Genel Başkanı, 28 Şubattaki mahkemenin ardından toplu iş sözleşmesi sürecinin başlayacağını söyledi.

Karadon'da maden işçileri iş durdular

TTK Karadon Müessese Müdürlüğü'ne bağlı maden ocağında çalışan işçiler, Genel Müdürlüğün yayınladığı genelgelerle üzerlerindeki baskıyı arttırdığını, işçi açığının giderilmemesi nedeniyle yüklerinin ağırlaştığını ve bunun işçi sağlığı ve güvenliğinde zafiyete yol açtığını ifade ederek iş bıraktılar. 11 Martta gerçekleşen eylemde, 8-16 vardiyasındaki işçiler madenden çıkmazken, 16-24 vardiyasındaki işçilerse madene inmediler. GMİS yöneticilerinin TTK yetkilileriyle yaptıkları görüşme sonucunda, işçilerin talepleri kabul edildi.

Büro emekçileri ülke çapında iş bıraktı

KESK'e bağlı Büro Emekçileri Sendikası (BES) ile Kamu-Sen'e bağlı Türk Büro-Sen üyeleri, adliyeler, çalışma ve sosyal güvenlik bakanlığı, vergi daireleri, nüfus ve vatandaşlık işleri, kaymakamlıklar ve valilikler dâhil olmak üzere hizmet koluna bağlı 43 kamu kurumunda iş bırakma eylemleri gerçekleştirdiler. Büro emekçileri, "vergi politikalarının yaratmış olduğu adaletsizliğe karşı vergide adalet, kamuda ücret adaletsizliğini derinleştiren 666 Sayılı Kanun Hükmünde Kararnameye karşı eşit işe eşit ücret, ek ödemelerin emekli aylığına dâhil edilmesi, performans ve rotasyon uygulamalarına son verilmesi, güvenceli iş güvenli gelecek" talepleriyle 81 ilde iş bıraktılar. Yapılan basın açıklamalarında, iş güvencesinin müzakere ettirilmeyeceği vurgulandı. Toplu sözleşme ve grev hakkının önündeki fiili engellerin kaldırılması, 666 Sayılı Kanun Hükmünde Kararnameye sebep olduğu ücret adaletsizliğine karşı gerçek anlamda "eşit işe eşit ücret" ilkesinin hayata geçirilmesi talep edildi. BES'in açıklamasında vergide adaletin sağlanması için, açlık sınırı rakamından kesinti yapılmaması, kayıt dışı ekonominin kayıt altına alınması, toplanan vergilerin savaşa ve ranta değil halkın yararına kamu hizmetlerinde kullanılması talepleri dile getirildi.

8 Mart direniş alanlarında kutlandı

Dünya Emekçi Kadınlar Günü birçok kentte hafta sonu mitinglerle kutlandı. THY ve ISMACO işçilerinin direniş alanlarında, direnişlerine devam eden DHL ve Hey Tekstil işçilerinin de katılımıyla çeşitli etkinlikler gerçekleştirildi. Sendikal Güç Birliği Platformu (SGBP) Kadın Koordinasyonu'nun da katıldığı etkinliklere emekten yana siyasi partilerin kadın temsilcileri ve UID-DER Kadın Komitesi katıldı. 10 Martta ise Petrol-İş Gebze Şubesi'nde kadın üyelere dönük 8 Mart etkinliği gerçekleştirildi.

Davullu zurnalı halaylarla, horonlarla bayram yerine dönen THY işçilerinin direniş alanında, direnişçi işçiler ve emek örgütleri adına konuşmalar yapıldı. Sanatçı Pınar Aydınlar da bir konuşma yaptı ve kadın işçilerin mücadelesini selamladı. Aydınlar şöyle konuştu: “Eğer bugün Hava-İş direnişçileri, eğer bugün Hey Tekstil, bütün alanlardaki ÜİD-DER gibi işçi yoldaşlarımız direniyorsa, sizlerin sermayeleri, sizlerin gücü işçinin alın teriyle olduğu içindir.”

Deri-İş'te örgütlendikleri için işten atılan ve direnişe geçen ISMACO işçileri de yalnız bırakılmadı. Burada ISMACO direnişçileri adına bir konuşma yapan Fikriye Akgül, konuşmasında Cumhurbaşkanının, bakanların, patronların giydiği çok pahalı gömlekler ürettiklerini ama emeklerinin karşılığını alamadıklarını, sendikalaşma haklarını kullandıklarında ise kapının önüne konduklarını ifade etti. Akgül, konuşmasını sendikal bir şekilde işlerine dönünceye kadar mücadelede kararlı olduklarını vurgulayarak sonlandırdı.

THY ve ISMACO işçilerinin direniş alanlarında ÜİD-DER Kadın Komitesi adına yapılan konuşmalarda şöyle denildi: “İnanıyoruz ki işçi kadınlar, işyerlerinde, sendikalarında örgütlendikçe ve mücadeleye katıldıkça özgürleşmenin yolunu açacaklardır... ÜİD-DER Kadın Komitesi olarak diyoruz ki, kadınlar mücadeleye katılmadan işçi sınıfı kurtulamaz. İşçi sınıfı kurtulmadan insanlık kurtulamaz. Yaşasın 8 Mart, yaşasın dünyanın kadın işçilerinin ekmek ve gül mücadelesi!”

10 Martta ise Petrol-İş Gebze Şubesi kadın üyelerine yönelik bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinliğe Betasan, Camb-

ro Özyay, Mecaplas, Plascam fabrikalarından kadın işçiler, işyeri temsilcileri, sendika yönetimi katıldı. Sendika adına yapılan konuşmalardan sonra bir Mecaplas işçisi konuşma gerçekleştirdi. 2005'te Bursa'da 5 tekstil işçisi kadının, patronları tarafından kapıların üstlerine kilitlenerek çalışmaya zorlanmaları ve çıkan yangında katledilmelerini anlatan İplik Hayatlar filmi izlendi. Ardından ÜİD-DER Müzik Grubu kadın işçilerin yaşam ve mücadelelerini anlatan ezgilerini sundu. Etkinlik halaylarla son buldu.

Cargill direnişi İstanbul'da devam ediyor

Öz Gıda-İş'e üye olduğu için işten çıkarılan Kemal Kapan'ın işine geri dönmesi ve sendikanın tanınması talepleriyle, sendikanın öncülüğünde Cargill'in merkezinin bulunduğu Altunizade'deki Sarkuysan İş Merkezi önünde eylemler gerçekleştiriliyor. Direnişin 148'inci gününde, 1 Martta bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Öz Gıda-İş 3 Nolu Şube Başkanı Rıdvan Yaman tarafından okunan basın açıklamasında, Cargill yönetimine işçilerin sendikal hakkını tanıma ve Kemal Kapan'ı işe geri alma çağrısı yapıldı. Taleplerine cevap verilene kadar Cargill'in iş yaptığı Coca Cola, Pepsi, Algida ve Nestle gibi işyerlerinin önünde protesto eylemlerine devam edileceği vurgulandı.

Güçlü Tekstil işçileri saldırılara inat direnişe devam ediyor

Öz İplik-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan ve direnişe geçen Adıyaman Güçlü Tekstil işçileri, çadırlarının iki defa polis tarafından yıkılmasına rağmen, direnişin 49. gününde üçüncü çadırlarını kurarak direnişlerine devam ediyorlar. Daha önce Valiliğin gösterdiği yere kurdukları çadır, aynı gece polis tarafından “buraya çadır kurmak yasak” denilerek yıkıldı. Direnişçi işçiler adına açıklama yapan Abuzer Akman, “yeni kurduğumuz çadırdaki eylemimizi sürdüreceğiz” dedi. Akman çadırı bölgede bulunan ve aynı koşullarda çalışan binlerce işçinin görmesini ve destek vermesini sağlamak için kurduklarını ifade etti. “Umuyoruz ki kurduğumuz bu çadır burada köle gibi çalıştırılan işçilerin uyanmasına vesile olur ve haklarını aramak için bizlere katılırlar” dedi. ■

Direnişçi Mersin Liman İşçileri Anlatıyor

Taşeron uygulamasına son vermek ve birikmiş ikramiyelerini almak için 24 Şubatta tüm limanda iş durduran Mersin Liman işçilerinden 22'si işten atıldı. Liman yönetimi, eyleme öncülük eden işçileri işten atarak gözdağı vermeye ve işçilerin birliğini kırmaya girişti. İşçiler, 9 Marttan bu yana direnişteler. Limanda şu anda Liman-İş Sendikası örgütlü. Direnişçi işçilerle işten atılmalarını ve mücadelelerini konuştuk. Kısaltarak yayınıyoruz.

Neden işten atıldınız?

Beden İşçisi: 2007 yılında liman özelleştikten beri taşeron bünyesinde çalışmaya başladım. Beden işçisiyim. İşten atılmamızın birinci sebebi buradaki sendikal örgütlenmemizdir. İşimize dört elle sarılıyoruz. Biz burada sonuna kadar çalışmak istiyoruz. 2008 yılından bu yana bu işverenlerin tek amacı sendikal örgüt-

lülüğü lağvetmekti. Bunu başaramayınca işçileri işten atmaya başladılar. Biz de buna karşı direniyoruz.

Tır Şoförü: Dört yıldır limanda çalışıyorum. Limanda çalıştığım dört yıl süresince müthiş bir iş patlaması olmuştur. Bizden istenilen iş potansiyelinin en yüksek seviyeye çıkmasını sağladık. Zaten kendileri bunu bütün demeçlerinde dile

getiriyorlar. Mersin Uluslararası Limanı (MIP) yönetimi taşeronlaştırmanın ve işçiyi köleleştirmenin peşinde. Bizi kurban seçip 22 kişiyi sırf ekmeğimizi, hakkımızı savundüğümüz için işinden ettiler.

Mersin Limanı'nda yaşanan gelişmeler konusunda bilgi verir misiniz?

Operatör İşçi: Merhaba sınıf dostlarım. ÜİD-DER'in bize 6 yıldan beridir gösterdiği yardımlardan dolayı teşekkür ediyoruz. Özelleştirme sürecinden sonra ilk taşerondaydık. Akan-Sel firmasında başlamıştık. TÜMTİS orada örgütlenmeye başlayınca patron örgütlü işçiyle çalışmadı, işten attı. Sonra MIP, bizi kendi bünyesine almak zorunda kaldı. Şu anda Liman-İş Sendikası'nda TİS süreci başladı. İşveren işçiyi bölerek, işkolunun değişmesi sonucunda TÜMTİS'ten gelenlere ikramiye vermeyerek rahat durmadı. Bu bir oyundu. Birtakım demokratik eylemlere kalkıştık. Bunu hedef göstererek, TİS'e kara sürmek için bizi işten attı. Şu an TİS'i bir kenara bırakıp ben de dâhil 22 arkadaşımızın içeri girmesini talep ediyoruz. Biz Genel Başkanımıza da söylüyoruz. Biz pazarlık konusu edilmeyelim. Daha önce de başardık. Şimdi de direnerek bu işi başaracağız.

İşçilerin örgütlülük düzeyi, mücadele gelenekleri nasıl limanda?

Operatör İşçi: Mücadele geleneği 2008'de bizim bu çadırın altında verilen eğitimle başladı. Burası bir okuldur. Siyasi görüşü, ırkı her şeyi bir kenara bırakarak, tabana bunu yayarak örgütlenince gerçekten hedefe ulaşıyor. Ekmeği için mücadele edenlerin bunu başardığı ortadadır. Bir örneği 2008'de TÜMTİS ile yaşanmıştır. 150 işçi bir tanesi bile dışarıda kalmadan işbaşı yapmıştır. Biz de burada mücadele edip içeri gireceğimize inanıyoruz.

Beden İşçisi: İçerde hep karşı olduğumuz bir sistem var: Prim sistemi. İşveren burada çok para kazanma, az işçiyle çok iş yapma mantığıyla çalıştığı için gözleri hiçbir şey görmüyor. İş güvenliğine uymuyorlar. Şu anda arkadaşımız yatağında sakat olarak yatıyor. Bel, kol, boyun fitiği gibi çok sayıda sakatlık meydana geliyor. Buna karşı mücadele ediyoruz. İşçilerin %99'unun bu örgütlülüğe sahip çıkması, sendikayı tercih etmeleri tek dayanağımız.

Tır Şoförü: Şu anki durumda, Türkiye'de en ağızlı taşeron firmalar burada. Mersin Limanı Türkiye'de rekor üstüne rekor kırıyor. Ne zaman TİS zamanı gelir, işçiler kapının önünde. Ne zaman sendikanın S'si duyulur, işçiler

kapının önünde. Bu ülkede sendikalı olmak suç! Hakkını ararsın, sendikalı olursun, yine işten atılırsın. Buraya gelen MIP yönetimi İstanbul'da işçi kıyımı yapan yönetim. Mersin Limanı'nı daha tanımıyor. Hemşerim ben sana söyleyeyim: Biz buradan gitmeyiz. Direnen işçi asla yenilmez!

Limanda çalışan işçiler atılan arkadaşları için neler söylüyorlar?

Terberg İşçisi: İçerdeki arkadaşlarımızın istedikleri bizlerin bir an önce liman içerisine girmesi. Ondan sonra TİS'i oturup görüşelim diyorlar. Bizi canı gönülden destekliyorlar. Zaten içerden sloganlı kitlesel bir şekilde dışarı çıkıyorlar. İşveren kendini hukukun üstünde görüyor. Biz de yan yana gelerek gücümüzü birleştireceğiz. Haklarımızı öyle de böyle de alacağız.

Liman-İş ile MIP yönetimi arasındaki TİS görüşmeleri nasıl ilerliyor? TİS'teki talepleriniz nelerdir?

Terberg İşçisi: Temsilci ve yönetici arkadaşlarımız MIP yönetimi ile 3-4 defa görüşme yaptı. Taleplerimizin içerisinde en az para kadar önemli olan, iş güvencesinin sağlanması ve çalışma koşullarının düzeltilmesidir. Adil bir şekilde bir disiplin kurulu kurulmasını istiyoruz. Çok basit şeylerden dolayı arkadaşımızın işten atılmasını istemiyoruz. İnsan onuruna yakışır, çoluk çocuğumuzu okutacak parayla eve gitmek istiyoruz. Prim sistemini istemiyoruz.

İşçi Dayanışması bültenimiz aracılığıyla işçi kardeşlerimize mesajınız nedir?

Operatör İşçi: Bu sınıf mücadelesi. Bazı yerlerde engebeler çıkabilir. Siyasi görüş, etnik köken ayrımı bir kenara bırakılsın. İşyerine alınan kişi Türk, Kürt, Arap, Çerkez olabilir, bunu bırakıp tabanda birleşmeye bakalım.

Beden İşçisi: Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği bir işçi derneğidir. Mücadelemizin yanında yer alıyorsunuz, yakışan budur. İnsanlığın ezildiği bir yerde seyirci kalmak kadar kötü bir şey yok. Mersin'de bu mücadeleyi tek başımıza bu hale getirmedi. Sizin gibi sınıf dostlarımızdan, kardeşlerimizden destek görerek biz mücadeleyi buraya getirdik.

Terberg İşçisi: Sermaye her zaman örgütlü işçileri dağıtmak, parçalamak ister. İşçi sınıfı bilmeli, işçi arkadaşıyla omuz omuza verip sermaye ile mücadele etmeyi bilmeli, öğrenmeli. Emekçilere güzel bir örnek: İşçi arkadaşlarımızı kum tanesine benzetirsek, bir avuç kumu cama atarsan kum gider cam kalır. Bir avuç kumu mendile bağlayıp atarsan cam gider kum kalır. İşçi arkadaşlarımız yan yana durmalı, kenetlenmeli, örgütlenmeli, sermayeye karşı savaşmayı öğrenmeli. ■

UID-DER Kadın Komitesinden Mücadele Çağrısı!

UID-DER Kadın Komitesi geçtiğimiz 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Gününde iki bildiri yayınladı. Birinci bildiride emekçi kadınların ezilmesine, sömürülmesine, taciz ve tecavüze, işyerlerinde yaşanan sorunlara, iş kazalarına, meslek hastalıklarına karşı kadın ve erkek işçiler birlikte mücadeleye çağrıldı. İkinci bildiride ise Kürt sorununun çözülmesi, Türk ve Kürt analarının barış talebine kulak verilmesi ve acının son bulması hususu dile getirildi. Birinci bildiride UID-DER'li işçi kadınlar sınıf kardeşlerine şöyle seslendiler: "Ayda ortalama 100 işçinin hayatını kaybettiği iş cinayetlerinden kadın emekçiler de ağır bir şekilde nasiplerini almaktalar. 2012 yılında tespit edilebilen rakamlara göre 61 kadın işçi iş cinayetlerinde yaşamını yitirdi. Kadın işçilerin büyük kısmının kayıt dışı çalıştığını ve geçirilen iş kazalarının büyük oranda kayıt altına alınmadığını düşündüğümüzde, bu rakamın ne yazık ki daha da yüksek olacağı açıktır.

Kadın işçiler, gerek kendileri iş kazaları geçirerek, gerekse yakınlarını iş cinayetlerinde kaybederek büyük bir altüst oluş yaşıyorlar. Eşlerini, oğullarını kaybeden kadınlar, anneler travmalar yaşıyor ve uzun süre çektikleri acının etkisinden kurtulamıyorlar. Madenci eşleri, kocalarının akşam eve dönememesinden korkmakta ve her sabah dualarla vedalaşmaktalar. Her gün bu korkuyla yaşamak emekçi kadınların psikolojisini altüst etmektedir.

Kadın işçiler çalıştıkları işyerlerinde de sürekli kaygı içindedirler. Erkek işçilere göre ortalama yüzde 25 düşük ücrete çalışan kadınlar; erkek işçiler, ustabaşları ve amirleri tarafından tacize ve baskıya maruz kalmaktalar. Hamile kadın işçiler işten atılma tehdidiyle yüz yüze kalmaktalar. İşyerlerinin büyük çoğunluğunda kreş olmadığı için çocuklarının bakımında zorlanmakta ya da işten ayrılmak zorunda kalmaktalar. Ağır ve tempolu çalışma ve en önemlisi gece çalışmaları sebebiyle birçok kadın işçi düşük yapmakta ve ölümlerle burun buruna gelmektedir."

İkinci bildiride ise, Kürt sorununun çözülmemesinden kaynaklı süren savaşta eşlerini, çocuklarını ve babalarını kaybeden kadınların ve anaların çığlığına ve barış talebine kulak verilmesi gerektiği belirtilerek şöyle dendi: "Yürütülen tüm politikalar iflas etmiştir. Başa gelen hükümetler, kadınların haykırdığı barış çağrılarını dikkate

almayarak, on binlerce yoksul gencin ölümüne ve tarifsiz acılara sebebiyet vermişlerdir. Onca gecikmeye ve çekilen onca acıya rağmen, halen bu haksız savaşa son vermek ve barışı kazanmak için yeterli kararlılık gösterilmemektedir. Kürt kadınları çocuklarının dağlardan sağ salim geri dönmesi umudunu dile getiriyorlar. Evladını yitirmiş Kürt kadınları «başka analar ağlamasın, biz barış istiyoruz» diyerek Türk analarını ve kadınlarını barış talebini sahiplenmeye çağırıyorlar. Son yıllarda ölen askerlerin ailelerinden de «bu kan dursun, başka analar ağlamasın» sözleri duyuluyor.

"Hayatta hiçbir duygu analık duygusunun yerini tutmaz. Evlatlarını sevgiyle, özveriyle büyüten, gözünden sakınan analara evlat acısı reva mıdır? Türk anaları, asker anaları; evlatlarımız gencecik yaşta ölüme gitti, daha da gidebilir! Hayatı bile tanıyamadan, daha yirmili yaşlarda ölümü tanıdılar. Analar, biz büyüsün de ölsün diye mi doğurduk evlatlarımızı? Bunun için demeliyiz ki barış olsun, savaş olmasın! Türk ve Kürt halklarının acılarıyla ve çilelerle yoğrulmuş kadınları! Evlatlarını, eşlerini yitirmiş ya da korku içinde yollarını gözleyen kadınlar! Barışı herkesten çok biz kadınlar istiyoruz! Kürt ve Türk emekçi halklarının birbirleriyle çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur.

Halkların eşit ve kardeş olmasına kadınların itirazı yok. Hiçbir halkın bir diğerinden daha üstün ya da ayrıcalıklı olması gerektiğine inanmıyoruz. Eşit olan halkların birbiriyle sorunu olmayacaktır. Eğer susarsak, anaların yüreği evlat acısıyla yanmaya devam edecek. Evlatlarını doğuran analar, barışı da doğurabilir!"

Evet, emekçi kadınlar erkeklerini de yanlarına alarak omuz omuza mücadele etmedikçe savaşlar da, iş cinayetleri de son bulmayacak ve insanlık güzel günler göremeyecektir. ■

Türk ve Kürt halklarının acılarıyla ve çilelerle yoğrulmuş kadınları! Evlatlarını, eşlerini yitirmiş ya da korku içinde yollarını gözleyen kadınlar! Barışı herkesten çok biz kadınlar istiyoruz! Kürt ve Türk emekçi halklarının birbirleriyle çözemeyeceği hiçbir sorun yoktur.

Grevler Yayılıyor, H

İşçi ve emekçiler, kriz dönemlerinde patronların gerçek yüzlerini, hükümetlerin ve politikacıların gerçekte kime hizmet ettiğini daha iyi görüyorlar. İşçiler, patronların ve hükümetlerin yalanlarına kanmıyor, kemer sıkma programlarına karşı mücadele yürütüyorlar.

İspanya

Portekiz

Bulgaristan

Slovenya

Bir yanda ekonomik krizin etkileri, diğer yandan da başbakanın yolsuzluklarının açığa çıkması nedeniyle Slovenya'da işçi ve emekçiler öfkeli. Özellikle de Ocak ve Şubat ayında binlerce işçi ve emekçi sokaklara çıkarak hükümeti protesto etmişti. Çünkü başbakanın vergi ödemek için kişisel servetinin büyük bir miktarını sakladığı ortaya çıkmıştı. Huzursuzluğun daha fazla artmasını engellemek için mecliste oluşturulan yolsuzluk denetleme kurulu, başbakanı görevden çekti. Böylece 28 Şubatta hükümet düştü.

Bulgaristan

Bulgaristan'da da işçiler, hükümetin "tedbir" adı altında yaptığı kesintileri, elektriğe yapılan fahiş zammı, hayat pahalılığını ve yaşam standardının düşmesini protesto ettiler. 12 Şubatta sokaklara çıkan işçiler hükümetin istifa etmesini istediler. Başbakan, işçilerin öfkesini dindirmek için öncelikle Maliye Bakanını görevden aldı, ardından elektrik enerjisine zam yapan özel sektörü cezalandıracağını açıkladı. Ancak işçi ve emekçilerin öfkesi dinmeyince 20 Şubatta istifa etmek zorunda kaldı. Böylece Bulgaristan'da da hükümet düştü.

İspanya

23 Şubatta yapılan kitlesel gösterilerin ardından 10 Martta da 60 ayrı şehirde yüz binlerce işçi ve emekçinin katıldığı protesto gösterileri yapıldı. İspanyol işçi ve emekçiler, devletin "bütçe açığını" kapatmak için onların bütçesinde gedikler açmasına öfkeli. İspanya'da işsizlik oranı %26'ya, gençler arasında ise %55'e yükseldi. İşçiler bu eylemlerde işsizliğin son bulmasını talep ettiler ve mevcut yönetim şeklinin işçileri memnun etmediğini, patronların çıkarına hizmet eden *demokrasinin* kendilerine de hizmet etmesini istediler.

Portekiz

2 Martta 20 ayrı şehirde on binlerce işçi ve emekçi yürüdü. Mali kriz içerisindeki ülkelere borç veren ve bu borç karşılığında ağır koşullar dayatan Avrupa Komisyonu, IMF ve Avrupa Merkez Bankası'nın oluşturduğu Troyka'ya (üçlü) seslenerek "canınız cehenneme, biz yaşamlarımızı geri istiyoruz!" dediler. Çünkü Portekiz hükümeti Troyka'dan aldığı borcu geri ödemek için sağlık ve eğitim gibi sosyal hizmetlerden kesinti yapacak, vergileri artıracak. 7'den 70'e birçok insan yürüyüşe katıldı. 4 ve 8 Mart tarihleri arasında da ulaşım sektöründen işçiler greve gittiler. Portekiz'de işsizlik oranı %17,6 ile kendi tarihindeki rekor düzeye çıkmış oldu. 25 yaşın altındaki işçiler arasında işsizlik %40 civarında.

Belçika

21 Şubatta 30 bin işçi, tasarruf adı altında yapılan kesintileri ve hükümetin bütçe planını protesto etmek için başkentte yürüyüş düzenledi. Hükümete seslenen işçiler, "Artık yeter! Ücretlerin dondurulması, işsizlik ödeneğinin sürekli olarak azalması ve temel ihtiyaç malzemelerinin fiyatlarının yükselmesi yoluyla krizin faturasının bize ödettilmesine son vermek istiyoruz" dediler.

Yunanistan

On binlerce işçi ve emekçi "kurtarma" adı altında onları yoksulluğun pençesine sürükleyen, haklarını gasp eden saldırıları protesto etmek amacıyla sokaklara çıktılar. İki ana sendikanın çağrısıyla 20 Şubatta yapılan genel greve binlerce işçi katıldı. Okullar kapandı, hastaneler acil servisler dışında hizmet vermedi, iç hat uçuşları yapılmadı, limanlar çalışmadı. Başkent Atina'da parlamento binasına doğru yürüyen 60 bin kişi "hırsızlar!" diye slogan atarak ücret kesintilerini, vergi artışlarını protesto etti. İşçiler, IMF ve Dünya Bankası'ndan alınan "yardım

Hükümetler Düşüyor!

paketlerine” karşılık önümüzdeki aylarda yapılması planlanan vergi artışları, emekli maaşlarından kesintiler ve binlerce kamu çalışanının işten çıkarılması saldırılarını protesto ettiler. Son üç yıldır yaşamak için bin bir zorluğa katlandıklarını söyleyen emekçiler, mücadelelerini sürdüreceklarını belirtiyorlar.

Fransa

Fransa’da, iş yasasını patronların çıkarına göre değiştiren, iş saatlerinde ve çalışma koşullarında esneklik getiren, patronun istediği anda işçilerini topluca işten çıkarma hakkı tanıyan hükümete karşı 5 Martta 200 bin işçinin katıldığı bir protesto gösterisi yapıldı. “Esnek-güvenlik” adı verilen anlaşma işçiler için hiçbir güvenlik sağlamıyor.

Japonya

11 Mart 2011’de Japonya’da önce deprem ve tsunami, ardından da nükleer felâket yaşanmıştı. Felâketin yıl dönümünde sendikalar ve Fukuşima Anneleri bir miting düzenlediler, hükümeti ve patronları protesto ettiler. ÜİDDER de bir mesaj göndererek sınıf kardeşlerine dayanışma duygularını iletti ve acılarını bir kez daha paylaştı.

Yaşanan felâket sonucunda, ölüm Japon halkının üstüne kara bir bulut gibi çökmüş, yaklaşık 20 bin insan hayatını kaybetmişti. Japonya’da binlerce insan radyasyon nedeniyle ciddi sağlık sorunları yaşıyor. Kanser, %30 oranında arttı. Devlet yeterli sağlık hizmeti vermiyor. Evlerinden göç etmek zorunda kalan binlerce insan ne eski hayatlarına dönebiliyor ne de yeni bir hayat kurabiliyor.

Hindistan

Hindistan’da 11 sendikanın çağrısıyla 20-21 Şubatta genel grev yapıldı. Yüz milyon işçi, ücret artışı, iş yasası-

nın haksız uygulamalarının kaldırılması, sosyal güvenlik kapsamının genişletilmesi, sözleşmeli işçilerin haklarının iyileştirilmesi, enflasyonun düşürülmesi, petrol fiyatlarının azaltılması gibi birçok talebi dile getirdi. Genel grev, devlet bütçesinde yapılacak kesintileri görüşen meclise de ciddi bir mesaj oldu. İki gün boyunca yapılan grevde kamuya ve özel sektöre ait birçok fabrikada iş durduruldu, üretim yapılmadı. Okullar açılmadı, kara ve deniz ulaşımı durdu.

Hükümet, greve katılacak işçilerin ücretlerini keseceğini açıklayarak onları tehdit etti. Kimi yerlerde ise belediyeler 20 ve 21 Şubat tarihlerinde işçilerin izin almasını yasakladı. Ama tüm tehditler boşa çıktı. Çünkü Hindistan’ın her bölgesinde işçiler iş bıraktılar. Hükümetin bu eylemlerinden ders almasını istediklerini ifade eden sendikalar, taleplerine kulak tıkanmasına artık izin vermeyeceklerini söylediler.

Mısır

Mısır’da 1 Şubat 2012’de yapılan bir futbol karşılaşmasında Mübarek yandaşları ve karşıtları arasında çatışma çıkmış ve 74 kişi hayatını kaybetmişti. Tutuklananlar hakkında idam kararının verilmesinin ardından Ocak ayından bu yana Port Said kentinde çatışmalar yaşanıyor, sivil itaatsizlik eylemleri yapılıyor. Mısır ordusu, halkın üzerine ağır silahlarla saldırıyor. Ocak ayından bu yana 50’den fazla kişi hayatını kaybetti.

Mısır emekçileri, demokratik hak ve özgürlüklerin genişletilmesini ve çalışma koşullarının düzeltilmesini talep ediyorlar. Toplumu baskı altına alan ve işçilerin çalışma koşullarını düzeltmeyen Müslüman Kardeşler ve onun adamı Cumhurbaşkanı Muhammet Mursi’ye karşı mücadele sürüyor. ■

Mısır

Fransa

Hindistan

Japonya

“Talih Kuşu”nu Beklerken

Kötü yaşam koşullarını haklı olarak değiştirmek ve daha iyi koşullarda yaşamak isteyen işçiler, kendilerini bu çekiciliğe kapılmaktan alıkoyamazlar. Aslında böylece patronların da tuzağına düşerler.

İşçilerin yaşam koşulları zor! Düşük ücretler, işsizlik, bitmeyen yoksulluk işçilerin yaşamını tüketiyor. Oysa en iyi koşullarda yaşamak, tüm zenginliği üreten işçilerin hakkıdır. Biz işçiler de konforlu evlerde oturmak, az çalışıp kendimize daha çok zaman ayırmak, çocuklarımızı iyi okullarda okutmak ve yaşamın tadını çıkartmak istiyoruz. Ama kapitalist sömürü sistemi buna izin vermiyor. Tüm zenginlik bir avuç patronun ve onların ailelerinin elinde yoğunlaşıyor. Çoğunluğun ürettiğine azınlık el koyuyor. Bu

haksız sistemi kabul etmemek ve değiştirmek için çalışmak gerekmez mi? Elbette gerekir. Fakat bunun için önce birlik olmak ve bilinçlenmek lazım.

Peki, patronlar işçilerin birlik ve bilinçli olmasını, haklarını aramasını isterler mi? İstemezler! Diledikleri gibi yönetmek için işçilerin dağınık olmasını isterler. Ama işçiye umut da vermek lazım ki, yaşadığı kötü koşullara isyan etmesin ve sömürü düzenine başkaldırmasın. İşte tam da bu nedenle topluma umut pompalanır. İşçi-emekçi halkın gelecek hayalleri canlı tutulmaya çalışılır. Umutların canlı tutulmasında şans oyunlarının çok büyük bir işlevi vardır. Birkaç liraya milyonların sahibi olma hayali gerçekten de çok çekicidir. Kötü yaşam koşullarını haklı olarak değiştirmek ve daha iyi koşullarda yaşamak isteyen işçiler, kendilerini bu çekiciliğe kapılmaktan alıkoyamazlar. Aslında böylece patronların da tuzağına düşerler.

Böylelikle işçi-emekçi halkın kapitalist sömürü sisteminden umudunu kesmemesi için devreye sokulan şans oyunları işlev kazanır. Sistemden beklentiler artar, zengin olma hayali bireysel kurtuluş hayalini kamçılar. Örgütlenmek, bilinçlenmek ve daha iyi koşullarda yaşamak için topluca mücadele etmek gerektiği fikri geri plana düşer, bu yöndeki çabalara kulak asılmaz. Şans oyunları ugraşan işçi, “bir kez daha şansımı deneyeyim” diyerek kısır döngüden çıkamaz. İşçi enerjisini tüketir ve hatta oyunlara kendisini öylesine kaptırır ki koşan atlardan, futboldan ve dönen toplardan bir dünya oluşturur kendisine.

Bu durumda kazananın patronlar olduğu açık değil mi? Üstelik şans oyunları, çok büyük paraların döndüğü muazzam bir sektör haline gelmiş bulunuyor. Yani şans oyunlarının patronlar ve devlet için ayrıca böylesi bir işlevi de var. Milli Piyango, Sayısal Loto, Şans Topu, İddaa, at yarışları gibi şans oyunları işçi ve emekçilere sahte umutlar dağıtılırken, devlet ve patronlar bu şans oyunlarından müthiş paralar kazanıyorlar. Başta savunma—yani savaş—sanayi

20.000 TL İkraniye Kazanan Numaraları		1.000 TL İkraniye Kazanan Numaraları		500 TL İkraniye Kazanan Numaraları	
175279		002636	008	002636	008
020446	092555	023083	0396	023083	0396
068211	0	068211	0	068211	0
114276	1	114276	1	114276	1
137323	146	137323	146	137323	146
165597		165597		165597	
223201		223201		223201	
254077		254077		254077	
280184		280184		280184	
310192		310192		310192	
340488		340488		340488	
357875		357875		357875	
391359	397397	391359	397397	391359	397397
444413	448970	444413	448970	444413	448970
485927	489536	485927	489536	485927	489536
515044	521259	515044	521259	515044	521259
545717	549795	545717	549795	545717	549795
578929	579278	578929	579278	578929	579278
603269	153269	603269	153269	603269	153269
443269	450269	443269	450269	443269	450269
453229	453239	453229	453239	453229	453239
453264	453265	453264	453265	453264	453265
453369	453469	453369	453469	453369	453469
453269	453269	453269	453269	453269	453269
493269	553269	493269	553269	493269	553269

ve TRT olmak üzere birçok kuruma para akıtılıyor. Devlet bizzat şans oyunlarını teşvik ederek yaygınlaştırıyor. İnternet üzerinden yasadışı olarak oynanan bahislerin ve yurt dışına akan paranın önüne geçme iddiasıyla devlet 2004’te bir yasal değişiklikle insanları İddaa oyununa yönlendirdi. İddaa oyununu başlangıçta oynayanların sayısı birkaç yüz bini geçmiyordu. Fakat İddaa, televizyon ve radyo reklamlarıyla, sokaktaki afişlerle toplumun gözünün içine sokuldu. Şu anda 3,5 milyondan fazla insan bu oyunu oynuyor. Neredeyse her mahallede, her köşe başında şans oyunlarının oynandığı bayiler var. Bunların yanı sıra, 1,5 milyonu aşkın kişinin de sanal bayi üyesi olduğunu belirtelim.

Zengin olma hayalindeki milyonlarca insan, İddaa, at yarışları ya da benzeri oyunların kuponları üzerinde kafa patlatıp duruyor. “Talih kuşu”nu bekleyen emekçiler, adeta atlarla özdeşleşiyor, onlarla koşuyor ve toplarla dönüyorlar. Tribünlerde ya da ekran başlarında atlara yapılan çağrılar, sevgi sözleri, öfkelenmeler, kahrolmalar, tükenmeler hep umudu gerçeğe dönüştürmek için. Ama “talih kuşu” gelmiyor ve insanları derin bir hayal kırıklığı sarıyor. Bu arada işten çıktıktan sonra geriye kalan zaman da harcanmış oluyor. Aslında emekçiler kelimenin gerçek anlamıyla, kaz gibi yolunmuş oluyorlar. Her işçi şunu söyleyebilir: “Benim vereceğim 3-5 liradan ne olacak?” Oysa gerçek böyle değil. Milyonlarca insanın 3-5 lirası toplandığında milyonlar oluyor, devletin ve patronların kasasına akıyor.

Bizim burada başka bir yol önerdiğimiz açıktır. Elbette biz işçiler yoksulluktan kurtulmayı ve güzel bir yaşamı hak ediyoruz. Ama bunun yolu asla şans oyunları oynamaktan geçmiyor. Bunu en çok da bu oyunu oynayanlar biliyor. Peki, umutsuz mu olalım, hayatımızı değiştirmek için bir şeyler yapmayalım mı? Elbette yapalım. Bunun için şans oyunlarından medet ummayı bir kenara koymalıyız; bir araya gelmeli, bilinçlenmeli ve yaşamımızı değiştirmek için mücadele etmeliyiz. İşçilere sahte umutlar dağıtılmalarına, bizleri aldatmalarına, oyalamalarına, kör etmelerine izin vermeyelim. “Talih kuşu”nun gelmesi tesadüfe bırakılmaz. İşçiler içinde yaşadıkları koşulları değiştirmek için mücadele ettiklerinde “talih kuşu” çıkagelecek ve umutlarımız gerçeğe dönüşecektir. ■

Emekçi Kadın Olmak

■ ÜİD-DER’li bir grup kadın işçi

Aysel, Fikriye, Ayşe, Emine, Fatma ve daha niceleri... Kimi evine üç kuruş getirmek için temizliğe gittiği evde camdan düşerek hayatını kaybetmiş, kimi insanca bir iş için sendikalaşmak isterken işten atılmış, kimi koca şiddetine maruz kalmış on binlerce kadından sadece birkaçı... Her ismin bir hikâyesi, her hikâyenin binlerce sahibi var. Memleketleri, eğitimleri, işleri farklı farklı da olsa hepsini ortaklaştıran bir nokta var: Erkek egemen bir düzende emekçi kadın olmak...

Evde veya işte emeğiyle yaşayan bir kadınsanız bu sistemin her türlü pisliğiyle karşı karşıya kalabilirsiniz demektir. Tacize uğrayabilirsiniz, kadın olduğunuz için yaptığınız işin yanı sıra çay, temizlik, ayak işleri gibi işler size yaptırılır. İşyerinde çalıştığınız yetmez, eve gelir bir de evde çalışmaya devam edersiniz. Hamile kalmanız patron tarafından yasaklanabilir ya da sıraya konabilir. Erkeklerden daha düşük ücret alabilirsiniz. Erkek işine el atmaya kalkarsanız “ağzınızın payını” alabilirsiniz. Eğer evde çalışan bir kadınsanız ev işlerinden, çocuk bakımından başınızı kaldıramazsınız, ama emeğinizin değeri de görülmez.

Bu arada siz bunları yaşarken birileri sizin mücadele gününüzü, sanki aranızda bir bağ varmış gibi, patronlar sınıfının kadınlarıyla paylaşmanızı ister. O kadınlar ikiyüzlü bir biçimde sizin gününüze sahip çıkar. Tekstil işçisi Aynur, tekstil patronu Aynur Bektaş’la aynı kaderi paylaşmıyor! O Aynur Bektaş ki, yüzlerce kadın işçiye eziyet ederek çalıştırmış, zorla mesaiye bıraktırmış, sonra da bir anda kapının önüne koymuştur. Türkiye’nin en zengin 30 kadını arasına giren Aynur’la, evinin kirasını nasıl ödeyeceğini bilemeyen işçi Aynur’un kaderi nasıl ortak olabilir? Evine ekmek götürmek için evlere temizliğe giden, cam silerken düşüp ölen Emine’yle, giysilerini özel tasarımcılara diktiren first lady Emine (Erdoğan) arasında isimleri dışında nasıl bir ortaklık olabilir? Özellikle bir kadın için oldukça ağır ve kötü olan çalışma koşullarına karşı, sendikalaşmak istediği için işten atılan Dilek’le yurt dışında bilmem hangi üniversitelerde, özel okullarda eğitim görmüş milyonlarca liralık servetin sahibi Dilek Sabancı’nın keşiştiği ne gibi bir ortak sorun olabilir?

Hiçbir emekçi kadın bu sorulara olumlu yanıt veremez. İşte bu yüzden 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü, emekçi Eminelerin, Aynurların, Ayşelerin günüdür. Tuzu kuru zengin kadınların günü değil! Ne zaman ki kadınıyla, erkeğiyle bütün bir işçi sınıfı hakları için örgütlü bir mücadele verirse, işte o zaman hem kadının hem de tüm insanlığın kurtuluşunun önü açılacaktır. ■

“Güvenle Büyüyen Türkiye”de İşçiye Ne Düşüyor?

■ Mersin’den ÜİD-DER’li bir işçi

“Kendimi güvende hissediyorum, güvenle büyü Türkiye!” Bu sözler Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından hazırlatılan bir reklamın içinde geçiyor. İşçiler “güvenle” kazma sallıyor, tırmanıyor, çalışıyor ve “kendimi güvende hissediyorum” diyor. Aynı reklam www.guvenlebuyuturkiye.com sitesinde de yer alıyor. İlginçtir, işçiye kendini güvende hissetmesini buyuran zatı muhtemeller bir de not düşmüşler bu siteye: “Türkiye’de her 6 dakikada bir iş kazası yaşanıyor. İş Sağlığı ve Güvenliği Yasası ile mevcut sağlık ve güvenlik şartları iyileşiyor, verim artıyor, emeğin değeri artıyor ve Türkiye güvenle büyüyor.” Aynı Çalışma Bakanlığı’nın verileri günde ortalama 4 işçinin hayatını kaybettiğini söylüyor. Peki bir işçi evinden çıkıp işine giderken tüm bu mevcut koşullarda kendini nasıl güvende hissedecek?

Her ay 100’den fazla işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybediyor. Yüzlercesi sakat kalıyor, meslek hastalıklarına yakalanıyor. İşin sağlığını işçi sağlığından daha önemli bulduklarından dolayı yasanın adını bile değiştirdiler. Sağlık ve güvenlik şartları madem iyileşiyor, bu yasa görüşülürken Meclis içinde çalışan bir işçi niye ölüyor? Evet emeğin verimi artıyor, patronlar sermayesine sermaye katıyor. Ancak emeğin değeri değil yaşamdan kopup giden emekçilerin sayısı artıyor.

İşçilerin vücutları madenlerde, inşaatlarda, fabrikalarda paramparça olurken, Türkiye nasıl güvenle büyüyor? İşçileri bir maliyet unsuru olarak gören kapitalizmin çarkları işçilerin yaşamını bir bir öğütüyor. Patronlar sermayelerine sermaye katıyor,

bu doğru. Kapitalizm çarkını döndürüyor, bu da doğru. Ancak kapitalizmin çarkından kan akıyor! Türkiye kanla büyüyor! Ölüm çemberi daralıyor! Türkiye’nin dört bir yanından dünyanın öbür ucuna kadar işçilerin ölüm haberi geliyor. Bizler işçilerin öldüğü ve sakat kaldığı bir büyüyen Türkiye değil; iş saatlerinin düştüğü, çalışma koşullarının iyileştiği, iş güvenliği önlemlerinin alındığı, ücretlerin yükseldiği bir Türkiye istiyoruz. ■

Kıraç'ta 12 Saat ve Asgari Ücrete Çalışmak Kader mi?

■ Kıraç'tan bir grup işçi

Kıraç bölgesinde işçi olmak için 12 saati ve asgari ücreti kaderinmiş gibi kabul edip öyle çalışman gerekiyor. Kıraç'ta koca koca fabrikalar var ve içinde binlerce işçi çalışmakta. İşin kötü tarafı bu bölgede parmakla sayılabilecek denli az sendikalı fabrika olması. Fabrikalar gece gündüz durmadan 10-12 saat çalışıyor. Fabrikalarda öncelik işin güvenliğidir, işçinin güvenliği sonra gelir. Patronların tek istedikleri işlerinin yetişmesidir. İşçi uzun saatler çalışmış, evine gidememiş, dinlenememiş veya kolunu-bacağını makineye kaptırmış, hatta ölmüş, kimin umurunda!

Patronlar işçilerin ücretlerini düşük tutunca fazla mesai imdada yetişiyor. Kıraç'taki işçiler fabrikalarda uzun süreler çalıştıkları için hayatla bağlarını koparmaya başlıyorlar. İşten eve, evden işe gidip geliyorlar. İşçinin ailesiyle, çocuklarıyla zaman geçirmeye veya hafta sonu parka gitmeye zamanı yok. Zamanı olsa da parası olmuyor. Zaman içinde robotlaşmaya, patronun istediği gibi işçiler olmaya başlıyor. Böyle çalışan işçi zamanla kendi fabrikasında, yanı başında çalışan işçi arkadaşına güvenmiyor. Kimse kimse'nin derdini sormuyor. Yani işçiler birbirlerinden bihaber, yalnızlaşıyor. Kendi paçasını kurtarmaya çalışıyor, bencilleşmeye başlıyor.

Fabrikada çalışırken birçoğumuzun aklına gelenlerden biri şudur: "Bu kadar çalışıyorum ama gene de para yetiremiyorum." Dönüp geriye bir baktığımızda ömrümüzü hep

aldığımız parayı yetirmeye çalışmakla geçirmişiz. Sonra soruyoruz kendi kendimize, "bu nasıl yaşamak" diye. Geçim sıkıntısı nedeniyle anne ve baba çalışmak zorunda kalıyor. Çocukların bakımı ya büyüklere kalıyor ya da baba gece vardiyasında anne gündüz çalışıyor. Kredi borcu olmayan işçi yok denebilir. Borç nedeniyle anne-baba giderek daha uzun saatler çalışmak zorunda kalırken, kendilerine de çocuklarına da ayıracak zamanları kalmıyor.

Çalışma ortamı sağlık açısından risk taşımasına rağmen işsiz kalma korkusu çalışanların sessiz kalmalarına neden oluyor. Genç yaşta çeşitli hastalıklarla karşı karşıya kalınıyor. Bel fıtığı, işitme kaybı, varis, mide bozuklukları vb. hastalıklar neredeyse fabrikada çalışan her işçinin karşılaştığı temel hastalıklardır. Kadın işçiliğin arttığı bu bölgede, kadın işçileri artık ağır sanayide de görmekteyiz. Fiziksel olarak güç isteyen işlerde ucuz işçilik nedeniyle kadın işçiler de çalıştırılmakta. Bu koşullar Kıraç işçisinin kaderi olmamalı! Bir araya gelmeli ve kaderimizi elimize almaya çalışmalıyız. ■

“Antidepresan Çılgınlığı”

■ Tuzla'dan bir işçi

“Türkiye’de sadece bir yılda tam 37 milyon kutu antidepresan tüketildi. Son dokuz yılda antidepresan kullanımını %160 artarak rekor kırdı.”

Bu açıklama birçok gazetede çıktı. Bazı televizyon kanallarında, haberlerde de yer aldı. Bu haber oldukça dikkatimi çekti. Haberin yer aldığı gazetelerde, bu artışın kontrolsüz reçete yazılmasından kaynaklandığına vurgu yapılsa da gerçek bu değil! Asıl gerçek işsizlikle boğuşan, yoğun tempoda ve uzun saatler çalışan işçiler...

İş bulamadığı için birçok işçi çevre baskısı nedeniyle psikolojik sıkıntılar yaşıyor. Uzun süreli işsizlik işçileri tamamen umutsuzluğa itiyor. Borcunu ödeyemeyen, evine para götürmeyen işçilerin haberlerini gazetelerde okuyoruz. İntihar eden, canına kıyan işçilerin...

Bir de bunun tam tersi var. Çok yoğun çalışan işçiler de iş stresi ile barut fıçısına dönüşüyorlar adeta. Gününü gecesini şaşırان işçi, yoğun tempolu çalışmasına rağmen eline geçen ücretin düşüklüğü yüzünden evde sıkıntılar yaşıyor ve içten içe öfke duyuyor. Bu öfkesi onu, son derece sinirli, ger-

gin biri haline getiriyor. Bir antidepresan da o alıyor.

Gün içinde aklımızda hep aynı sorular dolaşıp duruyor: "Bu ay elektrik fazla geldi. Krediyi nasıl ödeyeceğim? Çocuğun ayakkabısı yok. Musluk bozuldu. Tüp bitti..." Hiç bitmiyor değil mi? "Geldi mi, hepsi beraber geliyor" diyoruz kendi kendimize. Bu çalışma saatleri ile ne işyerinde bir an fırsat bulup iş arkadaşımıza ne de eve gittiğimizde bir komşumuza anlatabiliyoruz sıkıntılarımızı. Anlatsak da fayda etmiyor. Karşımızdaki ya bizden daha beter ya da aynı durumda oluyor. Umutsuz bakışlar ve nemli gözlerle selamlıyor herkes birbirini...

Ya kavgalara ne demeli? Bitmeyen kavgalarımız. En sevdiğimizle olan kavgalar. Eşimizle, sevgilimizle, çocuklarımızla... İşte böyle bir hayatta antidepresan kullanımı rekor bir artış sağlamış durumda. Ortada bir gerçek var ki, hâlimiz hâl değil. Ama çözüm olarak görünen antidepresan da çözüm değil. Bizlerin bu sıkıntılardan kurtulması için yapmamız gereken belli. Bu kadar sıkıntıya göğüs gerebiliyorsak, bu koşullarda hayatta isek bizim kaybedecek bir şeyimiz gerçekten de yok. Yaşadığımız sorunları ortadan kaldırmak için işçilerin geçmişte neler yaptığını, neleri değiştirdiğine bakıp gücümüzün farkına varmalıyız! ■

Örgütlü Davrandık ve Kazandık

■ Ankara'dan bir taşeron sağlık işçisi

Ben bir hastanede taşeron şirket işçisi olarak çalışmaktayım. Geçtiğimiz günlerde hastanemizde yönetim bizi toplantıya çağırdı. Biz toplandıktan bir süre sonra amirlerimiz geldi. Önce başhemşire hepimize fırça çekti. Arkadaşlarımız suçlu gibi sersemledi, hatta bazı arkadaşlarımız hemen birbirlerini suçlamaya başladılar. Bir arkadaşımız “arkadaşlar konumuz bu değil, bunlar bilinçli olarak böyle yapıyorlar, anlayın artık” deyince, başhemşire koşar adım toplantıdan kaçtı. O çıkınca aramızda birbirimizi suçlamanın ne kadar yanlış olduğunu konuştu. Bu sırada içerde olan taşeron

şirket müdürü bizi süzmekteydi. Bir süre önce içimizden bir arkadaşımızı bizim başımıza şef yapmışlardı. O da sanki artık iş güvencesine sahipmiş gibi kasıla kasıla dolaşıyordu. Müdür elindeki kâğıtları ona uzatarak “dağıt bunları” dedi. Ama işler düşündüğü gibi gitmedi. Bir süre sonra müdüre yöneltilen sorular ve kâğıtlar havada uçtu. Durumun tehlikesini fark eden müdür ne yapacağını şaşırıldı. Salondaki işçi arkadaşlarımızın tamamı ayağa kalkınca “isterseniz imzalamayın, şirketin başına bir şey gelirse sizden bilirim” deyip kaçtı. Biz de sözleşme ve tarihsiz istifa kâğıdı olduğunu sonradan öğrendiğimiz kâğıtları alıp çıktık.

Hemen ertesi gün arkadaşlarımızla bir toplantı yaptık. Bu konuda her zaman bize yardımcı olan ve işçinin, emekçinin yanında olan ÜİD-DER'den bir arkadaşımızdan yardım aldık. Toplantıda ÜİD-DER'li arkadaşımız bizi bilgilendirdi. Sözleşmenin tüm maddelerini açıkladı. İstifa metnini herkesin yırtıp atması gerektiğini, imzalanırsa hiçbir hakkımızı alamaya-

cağımızı, dava bile açamayacağımızı anlattı. Bu toplantının üzerinden birkaç gün geçmesine rağmen yöneticilerden ses çıkmıyordu. Sonra beni sendika temsilcisi arayıp “kâğıtların imzalanması gerek, yoksa yasal olarak iş akdiniz feshedilir” dedi. Sanki bir an tökezledim. Sonra hemen aklıma ÜİD-DER geldi. Tekrar aradım arkadaşları ve oradan gelen ses bana “abla konuştuklarımızı sakın unutmayın, ama yine de ne yaparsanız yapın birlikte yapın. İstifayı imzalamayın, sözleşmeyi imzalayanlarınız olursa da birlikteliğinizi böldürmeyin, bir araya gelip birlikte imzalayın. Örgütlü davranmanız çok önemli, sözleşmede örgütlülükle aşamayacağınız sıkıntı yok” dedi. Hemen arkadaşlara ulaştım ve onları bu konuda bilgilendirdim. O zaman arkadaşlar daha bir kararlı oldular. Müdürü toplantı yapmaya zorladık ve istifa kâğıtlarını geri aldık. Sözleşmede bazı maddeleri düzelttirdik. Bunu başarınca kadar neredeyse dikenlerin üstünde yürüdük. Burada bir kez daha inandım ki, örgütlülük başka bir şeymiş. Bizim bu başarımıza sendika bile “pes doğrusu, nasıl yaptınız!” dedi. Buradan ÜİD-DER'e sevgi ve saygılarımızı iletmeyi bir borç biliriz. ■

Bu Ablalar Daha Ne kadar Dayanacaklar?

■ Gebze'den bir metal işçisi

Merhabalar. Sizlere fabrikamızdaki kötü çalışma koşullarından bahsetmek istiyorum. Ama hangisinden başlayayım bilemiyorum, o kadar çok ki! En çok canımı yakan ve zoruma giden olayı anlatayım en iyisi. Fabrikamızda son kontrol yapan kadın işçiler çalışıyor. Bunlar yıllarca gözlerinin nurlarını gece gündüz demeden hep aynı parçalara akıttılar. Son birkaç aydır bu parçaları yollayan firma fabrikamızla çalışmıyor artık. Bu yüzden de o kadın işçi arkadaşımız da bizim yaptığımız ağır ve tehlikeli işlerde çalıştırılıyorlar. Patronumuz bu arkadaşlarımızın bütün haklarını verip işten çıkarmak istemiyor. Onun yerine kadın işçilerin ağır ve tehlikeli işten yılıp kendi istekleriyle işi bırakmalarını bekliyor.

Evlerine bir lokma ekmek götürebilmek için bu duruma katlanan kadın işçiler, gün geçmiyor ki bir iş kazası geçirmesinler. İşten atılırsın korkusuyla geçirdikleri iş kazaları için iş kazası tutanağı tutturuyorlar. Daha geçtiğimiz gün bir kadın işçi arkadaşımız ağır bir parçayı askıya asmaya çalışırken kafasına düşürdü ve kaşı açıldı. Labo-

ratuarda, açılan yere bir yara bandı yapıştırılıp işçi tekrar üretime yollandı. Neden hastaneye gitmediğini sorduğumuzda, ağlamaklı, iyi olduğunu, canının acımadığını söyleyerek kaldığı yerden çalışmaya devam etti. Çay molasında bu olayı konuşuyorduk. Kadın arkadaşın bu işi neden yaptığını konuşuyorduk. Onunla aynı mahallede oturan ve onu tanıyan bir arkadaşım, eşinin 3 aydır işsiz olduğunu ve evinin kira olduğunu, 2 tane de çocuğunun okuduğunu ve onun maaşıyla geçindiklerini söyledi. Kadın işçiler, üstelik bütün gün o ağır işte çalışıp gidip evde ev işleri yapıyorlar.

Ertesi günlerde başka bir iş kazası atlatan ablamız bakalım daha kaç gün çalışabilecek? Oysaki o kadın işçiler işler yoğunken günde 12-15 saat çalışıyorlardı. Ama şimdi iş olmadığı için patronun gözünde tek kullanımlık eşya konumundalar. Patronun tek arzusu iş aksamasın, üretim hep devam etsin, kadın-erkek hiç fark etmez, kanının son damlasına kadar sömürmektir. İsteddiği de oluyor. Çünkü fabrikamızda 6'sı kadın 90 bilinçsiz ve de örgütsüz işçi çalışıyoruz. ■

Bulutlar Adam Öldürmesin

Analardır adam eden adamı
aydınlıklardır önümüzde gider.
Sizi de bir ana doğurmadı mı?
Analara kıymayın efendiler.
Bulutlar adam öldürmesin.

Koşuyor altı yaşında bir oğlan,
uçurtması geçiyor ağaçlardan,
siz de böyle koştunuz bir zaman.
Çocuklara kıymayın efendiler.
Bulutlar adam öldürmesin.

Gelinler aynada saçını tarar,
aynanın içinde birini arar.
Elbet böyle sizi de aradılar.
Gelinlere kıymayın efendiler.
Bulutlar adam öldürmesin.

İhtiyarlıkta aklına insanın,
tatlı anıları gelmeli yalnız.
Yazıktır, ihtiyarlara kıymayın,
efendiler, siz de ihtiyarsınız.
Bulutlar adam öldürmesin.

Nazım Hikmet

Yaşamın işçisi olmak..

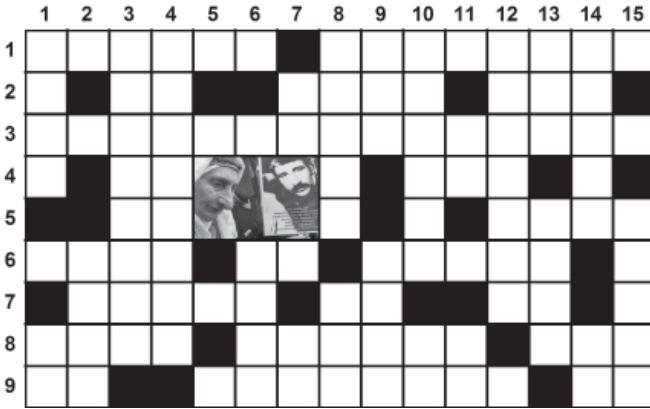
Yeşili dimdik durmalı ağacın,
Mavisi dimdik durmalı;
Dimdik durmalı güneşi gökyüzünün:
Ve dimdik durmalı alanda işçi
Sallamalı bayrağını özgürlüğün..

Öyle sanıldığı gibi kolay değildir işçi olmak;
Önce kolların olacak evreni sarmalayacak..
Ellerin olacak sevdalı, üretmeye kocaman
Gözlerin olacak kıvılcımı kendinde
Bir de yüreğin olacak kimseyi dışında bırakmayan..

Yeşili dimdik durmalı ağacın
Dimdik olmalı mavisi, güneşi gökyüzünün
Ve birlik olmalı alanda işçi
Haykırmalı türküsünü özgürlüğün..

Sedat Akıncı

İŞÇİNİN BULMACASI

Soldan Sağa

1. Deri-İş Sendikası'na üye oldukları için işten atılan ve şu an deri sanayi bölgesinde direnişte olan kadın işçilerin çalıştığı fabrika. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi döneminde gözaltındayken katledilen oğlunu 32 yıldır bıkmadan arayan ve geçen günlerde yaşamını kaybeden Cumartesi Annelerinin sembol ismi.
2. Kekliğin boynundaki siyah halka. Alınmış bir şeyi geri verme. Filistin Kurtuluş Örgütü'nün kısaltılışı.
3. ÜİD-DER'in tüm temsilciliklerinde Şubat ayında eş zamanlı olarak düzenlenen seminerin adı. "Sermayenin Büyümesinin Bedeli: ...
4. Su. Gözde sarıya çalan kestane rengi.
5. Bir nota. Su kanalı.
6. Teknelerle suyun dibinde sürüklenerek çekilen, huni biçimde geniş ağızlı balık ağı. Bir nota. Bir makinede ya da araçta ayak yardımıyla dönmeyi veya hareketi sağlayan ayaklık.
7. Geçici. Bir nota. Eski ABD başkanı Eisenhower'ın lakabı.

8. Türkiye'nin Ege Bölgesinde yer alan illerinden biri. Bir meslekte yaşça ve kıdemce ileri olan. Türlü işlerde kullanmak için yapılan ince metal çubuk.
9. Hangi şey. Kolombiya'da grevde olan 5 bin madencinin çalıştığı işletme. Silisyum elementinin simgesi.

Yukardan Aşağıya

1. Uzak. Öğütülerek toz durumuna getirilen tahıl ve başka besin maddeleri.
2. Titreyiş, ürkme.
3. Sandalları asmaya yarayan ve gemilerin bordalarında bulunan dikme.
4. Soğuk ve duru sularda yaşayan bir tatlı su balığı.
5. İnsanın kendi varlığı, özü, hayat.
6. Sindirim kanalının yemek borusundan sonra gelen torba biçimindeki hali.
7. Çalışma, bir değer yaratan emek. Tümör.
8. Isı ve elektriği iyi ileten bir element. Taşıtların ön bölümünde bulunan uzun ve kısa aydınlatmaya yarayan ışık düzeneği.
9. Davranış tavrı. Derece aşama.
10. Maydanozgillerden çok yıllık otsu bir bitki. Enjektörün birinci ve üçüncü harfi.
11. Alüminyum elementinin simgesi. Nazım Hikmet'in "Mutluluğun resmi ni çizebilir misin Abidin?" dizisinde adı geçen ressamın soyadı.
12. Sıkıntı, bezginlik duyduğunu belli etmek.
13. Ağabey. Acı, üzüntü, dert, keder.
14. Sinir sisteminin uyarıcı iletmekle görevli anatomik ve işlevsel birimi. Dumanın değiştiği yerde bıraktığı kara leke.
15. Nazlı, alıngan, çabuk küsen.

Geçen Ayın Çözümü

İşçilerin Sordukları /10

İş güvenliği önlemlerini almayarak işçinin ölümüne neden olan patrona hapis cezası verilebilir mi?

İş kazasında ölen işçinin ailesi, patronu, Türk Ceza Kanunu'nun "ihmal yoluyla kasten adam öldürme" başlığı altında yer alan 83. maddesi gereğince dava edebilir. Bu madde bir sözleşme ya da kanuni bir yükümlülüğün yerine getirilmesi sebebiyle, bir kişinin ölümüne neden olma ya da hayatını tehlikeye atma sebebiyle ihmal olan kişinin hapisle cezalandırılmasını kapsar. Hapis süresi yirmi yıldan yirmi beş yıla kadar belirlenebilir.

Patron, kanun ve sözleşmenin kendisine yüklediği yükümlülükleri yerine getirmeyerek, gerekli tedbirleri almayarak "kasten ölümüne sebebiyet vermekten" ya da "kasten yaralanmaya sebebiyet vermekten" yargılanır. İşçinin yasal mirasçıları olan eşi, çocukları, anne veya babası bu davayı açabilir. Ancak yasaların uygulanması için işçilerin davalarının takipçisi olması şarttır.

İşçi, gerekli denetimleri yapmayan devlet kurumlarını dava edebilir mi?

İşçi, patronları denetlemesi gereken Sosyal Güvenlik

Kurumu'na ya da işyerinin bağlı olduğu ilçenin belediyesine denetim ve gözetim yükümlülüğünü yerine getirmediği için dava açabilir.

Patronun, iş sağlığı ve güvenliği kurallarına uyup uymadığının denetimi ve gözetimi devletin kamu hizmetinin bir parçasıdır. Bu görevini yerine getirmeyen kurum "hizmet kusuru" gerçekleştirmiş sayılır. Buna bağlı olarak devlet, işçinin meslek hastalığına yakalanmasında ya da iş kazası mağduriyetinde tazminat ödeme yükümlülüğü altına girer.

Meslek hastalığını önlemede işverenin sorumluluğu nedir?

İşyerlerinde yakalanabileceğimiz meslek hastalıklarını ve iş kazalarını önlemek ve buna karşı tedbir almak öncelikle patronun sorumluluğundadır. Buna göre patron;

- İşçinin işe başlatılmadan önce gerekli sağlık muayenelerini yaptırmak, örneğin işyeri Ağır ve Tehlikeli İşler kapsamına giriyorsa işçinin buna uygun sağlık raporu almasını sağlamak,
- İşe başlatmadan önce mutlaka işçiye yapılacak iş, kullanılacak makine ve araçlarla, işyeri ortamı ve işin riskleri hakkında gerekli ve yeterli eğitim verilmesini sağlamak,
- İşçilere gerekli kişisel koruyucu donanımların temin edilmesi ve kullanılmasını sağlamak, (Genellikle işyerlerinde daha kısa zamanda, daha az işçiyle daha fazla iş istendiği için koruyucu malzemeler verilmez ya da vakit kaybı yaratacağı gerekçesiyle kullanılması pek de tercih edilmez. Ama sağlığımızı riske atmamak için hem patronun işçi sağlığı ve güvenliği tedbirlerini almasını sağlamalı hem de kendimiz bu konuya dikkat etmeliyiz.)
- İşyerinde olabilecek tehlikeleri, riskleri değerlendirerek gerekli tedbirlerin alınmasını sağlamak,
- İşyerinde hijyen, sağlık ve havalandırma koşullarının en uygun şekilde yerine getirilmesini sağlamak,
- İşçilerin düzenli sağlık kontrollerinin yapılmasını sağlamakla sorumludur. ■

Tüm Meslek Hastalıkları TANIMLANSIN

Hastaneleri Açılsın!

Yaşasın İşçilerin Uluslararası Mücadele Birliği!

ULUSLARARASI İŞÇİ DAYANIŞMASI DERNEĞİ

Bir İmzadan Ne Olur?

Hikâye bu ya, yüzyıllar evvel bir âlim uzayda insan olup olmadığını merak eder. Bunu anlamanın bir yolunu aramaya başlar. “Binlerce kişiyi şehrin meydanına toplarsam ve aynı anda ‘hey’ diye bağırmalarını sağlarsam, elbet uzayda insanlar varsa bizi duyarlar ve bize bir karşılık verirler” diye düşünür. Bir çözüm bulduğuna sevinen âlim, hemen harekete geçer ve padişahın insanları meydana toplamasını sağlar. On bin kişi meydanda bir araya getirilir. Bilge adam 3’e kadar sayacak ve “3” deyince herkes “hey” diye bağıracaktır. Herkes hazır olduğunda âlim saymaya başlar ve en sonunda “3” diye bağırır. Ama meydanda çıt çıkmaz. Herkes şaşkınlıkla birbirine bakar. Çünkü herkes aynı şeyi düşünmüştür: “Benden başka 9999 kişi daha var. Ben bağırmasam da olur.” Bilge adam uzayda insan olup olmadığını öğrenemez ama oraya toplanan ahali şunu öğrenir: “Bir kişiden ne olur?” diye düşünmemek lazım. Her insan “benden ne olur ki” demeyerek bağırıyorsa 10 bin kişinin tamamı bağırması olacaktı. Adı üstünde, hikâye! Ama yaşam boyunca bu hikâyenin anlattığına benzeyen ne kadar çok şey yaşanıyor!

Patronlar, dayattıkları pek çok haksızlığı işçilere asla değişmeyecek bir kader gibi sunarlar. İşçilerin, “böyle gelmiş böyle gider” düşüncesine kapılmaları için ellerinden geleni yaparlar. İşçilerin birlik olmalarını engellemek, birbirlerine duydukları güveni zedelemek ve yok etmek isterler. İşçileri, haksızlıklara karşı girişecekleri mücadelelerin boş olduğuna ve bir sonuca ulaşmayacağına inandırmak isterler. Ne yazık ki işçilerin yeterince bilinçli ve örgütlü olmadığı her durumda patronlar başarılı olurlar.

ÜİD-DER’in yürüttüğü “İş Kazaları Kader Değildir, İşçi Ölümünü Durduralım!” kampanyası, bugüne kadar yüz binlerce işçiye ulaştı, ulaşmaya devam ediyor. Kampanya işçiler arasında yoğun ilgi görüyor. İşçilerin çoğu kendi fabrikalarında hiçbir güvenlik önlemi olmadan çalıştıkları için bu kampanyayı destekliyorlar. Ancak yeterince bilinçli ve örgütlü olmayan işçilerin arasında, iş kazalarının önlenebileceği konusunda ümitsiz olanların sayısı da ne yazık ki az değil. Patronlara ve gerekli denetimleri yapmayan devlet kurumlarına öfkelenen işçiler, seslerini duyuramayacaklarını düşünüyorlar ve “bir imzadan ne olur ki?” diye soru-

Patronlar, işçilerin birlik olmalarını engellemek, birbirlerine duydukları güveni zedelemek ve yok etmek isterler. İşçileri, haksızlıklara karşı girişecekleri mücadelelerin boş olduğuna ve bir sonuca ulaşmayacağına inandırmak isterler.

yorlar. Tıpkı hikâyedeki gibi...

Denizin yanında damlalar elbette çok küçük ve önemsizdir. Ancak en büyük denizler bile küçük damlaların bir araya gelmesiyle oluşur. Bir imza tek başına elbette hiçbir şeyi çözmez. Ama imza veren her işçi, iş kazalarının bir kader olarak dayatılmasına karşı çıkıyor demektir. İmza veren her işçi ÜİD-DER’in kampanyasıyla duyarlılığını ortaya koyan, bu konuda bilinçlenmeye adım atan bir işçidir. Bilinçlenen işçi daha güçlü olur. İmza sadece bir başlangıçtır. İmzalar birer birer birikir ve yüz binlerce işçinin güçlü bir itirazı haline gelir.

İmza atan bir işçi aslında şunu demiş olur: “Ben işçi kardeşlerimin ve sevdiğlerimin, kendimin iş kazalarında yaralanmasına, ölmesine razı değilim. İş kazalarının önlenmesini istiyorum ve gerekli önlemleri almayan patrona ve devlet kurumlarına tepkimi ortaya koyuyorum. ÜİD-DER’in taleplerinin altına imzamı atıyorum ve bu taleplerin gerçekleşmesi için verilen mücadeleyi destekliyorum.” İşte atılan her imzanın anlamı budur. Bu imzalar ne kadar çok artarsa mücadele o kadar büyür ve işyerlerine yayılır. İtirazımız, sesimiz güçlü çıkarsa patronlar bizi canımızın güvende olmadığı ortamlarda çalıştıramazlar.

Patronların ve siyasetçilerin yaşamı işçilerin yaşamından öyle farklı ki, onlar bize uzaylılar kadar uzaklar. Onlara sesimizi duyurmanın elbette bir yolu var. Bir imza bunun başlangıcı olabilir... ■

